21/02/2025

Φθιώτιδος Συμεών: «Η μοναχή Θεοπίστη έζησε πραγματικά ευτυχισμένη ζωή»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Σε κλίμα συγκίνησης, κατάνυξης αλλά και αναστάσιμης χαράς, λίγο πριν η εκκλησία εορτάσει τη μνήμη πάντων των απ' αιώνων κεκοιμημένων Ορθοδόξων χριστιανών, τελέσθηκε στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δαμάστας υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών η Εξόδιος Ακολουθία της Μοναχής Θεοπίστης, η οποία εκοιμήθη στην αγκαλιά και στην στοργή της Παναγίας και της Ιεράς Αδελφότητος πλήρης ημερών.

Τον Σεβασμιώτατο κ. Συμεών πλαισίωσαν ο Άγιος Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς

Μητροπόλεως Αρχιμ. του Οικουμενικού Θρόνου π. ΕφραίμΤριανταφυλλόπουλος, οι Καθηγούμενοι των Ιερών Μονών Αγάθωνος Αρχιμ. π. Γερμανός Γιαντσίδης, ΑντινίτσηςΑρχιμ. π. Αμβρόσιος Αναστασίου, καθώς και άλλοι Ιερείς της Μητροπόλεως, ενώ παρέστη και η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Μύλων Γερόντισσα Ιουστίνα και μοναχές Μονών της Ιεράς Μητροπόλεως, καθώς και πλήθος πιστών, πνευματικών τέκνων της Μονής, παρά το δριμύ ψύχος και εκπρόσωποι του Δήμου Λαμιέων.

Στον πατρικό του λόγο ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών κάνοντας αναφορά στην καθημερινότητα της ζωής του μοναχού χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Κάθε μέρα που ξημερώνει και μας αξιώνει ο Θεός να τελούμε τις Ακολουθίες του νυχθημέρου, η Αγία μας Εκκλησία κατά ένα παράδοξο για την λογική μας τρόπο, έχει προβλέψει στο τυπικό της, το οποίο είναι γεμάτο σοφία, γιατί είναι ένας δείκτης εσχατολογικής πορείας, ένας δείκτης πραγματικής ζωής της Βασιλείας των ουρανών, έχει προβλέψει κάθε μέρα να ξεκινά ουσιαστικά η προσευχή μας με την Εξόδιο Ακολουθία μας. Ξεκινά το μεσονυχτικό με τον 118ο ψαλμό που είναι ο «Άμωμος» και το βράδυ στην Ακολουθία του Αποδείπνου θα κλείσει πάλι με μια «εξοδιαστική» προσευχή προς τον Άγιο Άγγελό μας. Ζει δηλαδή ο άνθρωπος με την προοπτική και την ελπίδα του ερχομού της Βασιλείας του Θεού, γιατί στο επίγειο τέλος δεν βλέπει την λήξη μιας πορείας, αλλά την έναρξη μιας νέας αρχής και ενός νέου ξεκινήματος.

Άλλωστε ο «Άμωμος» αν τον μελετήσουμε έχει τρία χαρακτηριστικά γνωρίσματα.

Ο υμνωδός, ο Προφητάναξ Δαυίδ και κάθε ανθρώπινη ψυχή αναγνωρίζει την ματαιότητα αυτού του βίου, την φθαρτότητα των ανθρωπίνων πραγμάτων, την ρευστότητα των ανθρωπίνων σχέσεων, το πώς η ζωή κυλάει γρήγορα, ραγδαία και πολλές φορές χωρίς περιεχόμενο.

Συγχρόνως, ο άνθρωπος μέσα από αυτή την προσευχή αναγνωρίζει την δική του φθαρτότητα, την δική του ματαιότητα, τα δικά του κρίματα, την δική του κατάσταση, η οποία απέχει από την προοπτική της Βασιλείας του Θεού, το

αναγνωρίζει μέσα από την δόξα του Θεού, αλλά αυτή η ρεαλιστική προσέγγιση της ζωής δεν είναι μία μελαγχολική παραίτηση, αλλά το έδαφος για να τραφεί και να ανατραφεί και να αναζωπυρωθεί η ελπίδα.

Το τρίτο μέρος της προσευχής αυτής είναι η αναζήτηση του ελέους του Θεού. Είναι η εναπόθεση της ελπίδας και άπασας της ζωής στην αγάπη του Θεού.

Αυτή είναι η ραχοκοκαλιά και το σχεδιάγραμμα της πορείας του χριστιανού ανθρώπου μέσα στον κόσμο και έτσι κάθε μέρα ο άνθρωπος ξεκινά με μία ρεαλιστική προσέγγιση, ξέρει ποιος είναι, ξέρει τι είναι, αλλά ξέρει συγχρόνως και που θέλει να πάει. Γνωρίζει ότι έχει αμαυρώσει το κατ' εικόνα. Ζει καθημερινά αυτή την αμαυρωμένη εικόνα και αγωνίζεται να την καθαρίσει, να την φωτίσει και να την καταστήσει φως μέσα στον κόσμο.

Μία ψυχή που έζησε με αυτή την απλότητα και την τελειότητα της ιδανικής πνευματικής ζωής προπέμπουμε σήμερα στην αιωνιότητα, η οποία έζησε σχεδόν οκτώ δεκαετίες με αυτόν τον τρόπο ζωής.

Ο σύγχρονος άνθρωπος θέλει συνεχώς να αλλάζει παραστάσεις και να αναζητά αγαθά, παρέες, καταστάσεις ψάχνοντας να βρει την ευτυχία. Μία μοναχή που έζησε έτσι «μονότονα» μία ολόκληρη ζωή, έζησε με πραγματική ευτυχία, την ευτυχία και την γαλήνη της μοναστικής ζωής. Όταν η ζωή έχει περιεχόμενο δεν είναι μονότονη και βαρετή. Καταναλώνει ο άνθρωπος την ενέργεια του ψάχνοντας να βρει νόημα στα φθαρτά πράγματα, αλλά τελικά δεν βρίσκει νόημα και

περιεχόμενο.

Η μοναχή Θεοπίστη έζησε πραγματικά ευτυχισμένη ζωή. Με την αγάπη της στην Αδελφότητα, την υπακοή της στην Γερόντισσα και την καθημερινή της διακονία και πιστότητα στην Εκκλησία έγινε παράδειγμα για την μοναστική αδελφότητα.

Σήμερα προπέμπουμε έναν άνθρωπο, που με απλά λόγια, πέτυχε στην ζωή της. Έναν πετυχημένο άνθρωπο και γι' αυτό η κοίμησή της μας γεμίζει χαρά παρά ορφάνια και θλίψη. Σήμερα ολοκληρώνει αυτή την επίγεια πορεία της, κρατώντας σταθερά τον πόθο και την λαχτάρα άσβεστη, τον πόθο της συνάντησης με το Νυμφίο Χριστό σε ολόκληρη την ζωή της.

Η πιο δημιουργική μονοτονία, η πιο ευχάριστη μονοτονία είναι η μονοτονία της μοναχικής ζωής, είναι ο κανόνας του μοναστικού βίου που κάθε μέρα είναι μία διαφορετική έκπληξη της παρουσίας του Θεού στην ζωή μας και η δυνατότητα εμείς να παρουσιάζουμε την εικόνα του Θεού μέσα στον κόσμο».

Ακολούθησε η ταφή κατά το μοναχικό τυπικό στο κοιμητήριο της Μονής και ακολούθως αβραμιαία δοχή και φιλοξενία προς όλους από την Οσιολογιωτάτη Καθηγουμένη της Μονής Γερόντισσα Ιωάννα και τα μέλη της Αδελφότητος.

Ο Σεβασμιώτατος επίσης μετέφερε στην αδελφότητα και τις συλλυπητήριες ευχές του ΣεβασμιωτάτουΜητροπολίτου Θηβών, Λεβαδείας και Αυλίδος κ.κ. Γεωργίου, καθ’ο,τι η μακαριστή αδελφή Θεοπίστηκατήγετο από την ιστορική Αράχωβα.

